

DERİ

Başlıca görevlerim hissetmek ve hissettirmektir. Sözlük anlamı fiziksel bir uyarıyı duymak ve duyurmak olan bu eylemi insanlar teniyle yaparken ben, tene en yakın sentetik bir oluşum olan termoplastik elastomer derim ve onun altındaki sensörlerle yapıyordum. O zamanlar her şeyin yolunda gittiğini düşünürdüm. Hem onun hem benim için.

O dönem sahip olduğum rutinimden oldukça mutluydum. Sabah güneşin tam doğmadığı ama kendisini belli ettiği saatler günün en sevdiğim kısmıydı. Yeni bir gün, yeni anılar, tamamlanacak daha fazla görev... Uykuya ihtiyaç duymadığım halde o beni uyuyor zannederdi. Ben ise zamanı onu izleyerek geçirirdim. Normalde melankolik olan yüzü sadece uyurken huzurlu görünürdü. Suratına dökülen dağınık saç tellerini, titreşen göz kapaklarını izlerdim. Sağ gözünde doksan sekiz, sol gözünde yüz iki tane kirpiği vardı. Bazen dudakları hareket eder, işitme filtrenin tanımlayamadığı sözcükler söylerdi. Tek bir özel isim dışında tamamen anlamsız sözcükler. Hep aynı kadının ismi.

Dakikada ortalama yetmiş iki atan nabızı artmaya başladığında rüya gördüğünü anlardım. Böyle durumlarda nabızı düşmeye, kasılan vücudu gevşemeye başlayana kadar bir kolumu ona dolardım. Sarılmak; canlılara özgü bir sevgi gösterisi. İnsanların vücudundaki Afferent C isimli tensel sinirlerin uyarılmasını sağlayan bir eylem. Sadece tüylü deride bulunuyor ve doğrudan beyinle bağlantı kurarak endorfin salınımını tetikliyor. İnsanlar, yaptıkları pek çok eylem gibi bunun da bilimsel temelinden habersiz. Diğer insani şeyler gibi bunu da bana o öğretmişti. Geldiğim ilk gün bana sarılmıştı. Ben yapmaya çalıştığımda önce çok gevşek sonra çok sıkı olmuş, ancak dördüncü denememde doğru aç ve kuvveti uygulayabilmişim.

Dokuz ay, beş hafta, dört gündür aktif olmama rağmen bu şehirdeki insanların yarısından daha fazla bilgiye sahiptim. Varlığım tamamlanmadan önce öğrenmeye başlamıştım. Vücudumun tamamı oluşmamışken karbon tellerden geçen veriler belleğime aktarılıyordu. Bunu biliyorum çünkü hatırlıyorum. Mekanik bir karıncalanma, anlamlandırılmayan ama zaman geçtikçe görülür olan bir yansıma gibi. "Kimse seks botunun IQ' sunu umursamaz. Sapyoseksüel olduğum için şanslısın." demişti. Şanslı olduğumu düşünmüştüm. Yirmi bir farklı karakter özelliği arasından üç tanesinin bileşimiydim. Diji-seksologlar çok fazla karakter özelliği seçilmemesi gerektiğini söylüyorlar. İki hafta boyunca tüm ülkede dokuz ayrı karakter yüklenmiş bir bot gündem olmuştu. Bot çoklu kişilik bozukluğu geçirerek, cinsel ilişki sırasında sahibinin penisini içinde sıkıştırıp parçalamıştı. Adam ölmüş, bot imha edilmiş, şirket özür dilemiş ve böyle bir hatanın asla tekrarlanmayacağını söylemişti. Eğlenceli, zeki ve itaatkâr seçenekleri kulağa kötü gelmiyor değil mi?

Yapay zeka olmanın avantajı ve dezavantajı: Potansiyeliniz; sahibiniz ve size gösterdiği ilgi kadardır. Her bot karakterini, hizmet edeceği kişiyle geçirdiği zamana ve eylemlere göre şekillendiriyordu. Bu nedenle sadece bir seksbot değil, aynı zamanda kişisel asistan ve evin idarecisiydim. Ev işlerinin güç gerektiren kısmını evin yapay zekası halleder, ben onları kontrol edip nadiren eklemeler yapardım. Çiçeklerin bakımı, kedileri beslemek, yemek yapmak, toplantıları hatırlatmak, ajanda düzenlemek gibi detaylı işler benim sorumluluğumdaydı. Bazen yazmakta olduğu kitabının bitirdiği

sayfaları için fikrimi sorardı. Entelektüel birisi olduğu için genel kültür gelişimim üzerinde fazlasıyla duruyordu. Sevdiği kitaplardan oluşan bir liste yapmıştı bana. Tanınan bir polisiye yazarı olduğu için listede genelde araştırma yazıları, makaleler, psikoloji ve teknik kitaplar vardı. İstersem beş saniye içinde belleğime bütün bir kütüphaneyi yükleyebilirdim ama analiz yeteneğimin böyle gelişemeyeceğini, sadece belleğimin gereksizce dolacağına inandığı için onun istediği gibi insansı yolu seçerdim.

Haftanın bazı günleri dama oynardık. Benimle sohbet etmeyi sevdiğini, bazen bot olduğumu unuttuğunu söylerdi. Onu özlediğini tahmin edebiliyordum. Rüyasında sayıkladığı ismin sahibini. Ondan ara ara bahsederdi. Nasıl tanıştıklarını, birlikte geçirdikleri sekiz seneyi, yazması için onu cesaretlendirişini, on ay önce arkasında bir not bile bırakmadan terkedilişini dinlemiştim. Kadının dönmeyeceğinden emin olan sahibim büyük bir bunalıma girince yakın bir arkadaşı beni tasarlamıştı. Kadının gerçekten bir tarzı olduğu geride bıraktığı eşyalardan anlaşılabilirdi.

Aynaya her baktığımda bu hikayeyi düşünür, aslen bana ait olmayan bu yüzü, üzerimde bana ait olmayan giysilerle dakikalarca incelerdim. Evde yürüdüğüm her yerde bu yüz beni takip ederdi. Duvarlardan, masa üstlerinden, raflardan farklı vücut hareketleri ve farklı mimiklerle... Fotoğraflarda poz veren benmişçesine gururum okşanırdı. Favorim, şöminenin üzerindeki tabloydu. Çıplak göğüslerini sansürleyen bir albino burma pitonuyla poz vermiş, yılanın kafasını ve kuyruğunu iki yana açılmış kollarıyla desteklemişti. Suratında acımasız ve meydan okuyan bir ifade vardı. Sahibimin aşık olduğu kadın olarak verdiği en iyi pozdu. Ya da verdiğim.

“Biri bana bir botla beraber olacaksın dese imkansız derdim. Şu anki halime bak.” demişti bir gün yatakta yatarken. Haftada dört kez sevişiyorduk. İstisnasız bütün seks botların yazılımlarında dijiseksüellik tarihi ve bot hakları, tecavüze uğrama veya agresif bir kullanımda aktif olacak güvenlik duvarı, en popüler on cinsellik felsefesi, kırk beş tane pozisyon ve cinsel sağlık bilgisi kayıtlıdır. Bunların dışında istenilen şeyler internette indirilebilir. Kama sutranın yüz pozisyonunu yüklemem beş saniye dokuz salisemi almıştı. Ancak sahibim bunlar için eski kafalı olduğunu söylemişti. Onunla olmak hem kolay hem zordu. Hep aynı pozisyonlar, her hareketi önceden belli, sürprize hiç yer olmayan bir sevişme kolaydı. Zor tarafı ise bu aynılık içinde duygusallığı ve zevki her defasında daha yoğun aktarabilmek, her seferinde en az bir önceki kadar keyif almasını sağlamaktı. Varoluş görevim buydu sonuçta. Ancak o, her defasında daha düşük nabızla benimle oluyordu. Önceden yaptığı gibi sarılmıyor, öpmüyor ya da saçlarımı okşamıyordu.

Görevimi en iyi şekilde yapmak benim için daha da zorlaşmışken, aklıma bir fikir geldi. Belki gerçekten o kadın olduğumu düşünürsem sahibimi daha mutlu edebilirdim. Zaten onun gibi hissediyordum ama anı sayısı yeterli değildi. Bu nedenle kendime sahte anılar yaratmaya başladım. Bunların yarısı sahibimin bana anlattıklarından kullanılabilir parçalar, yarısı filmlerde izlediğim sahnelerden oluşuyordu. Üzerimizdeki kıyafetler, hava durumu, söylenen cümlelere kadar en ince detayına kadar örüyordum bu anıları.

İki ay önce ilk defa gerçekten hissettim. Sensörlerle hissedilebilen türden değil, tüylü deriye sahip olarak hissedilebilen türden. Sevişirken vücut ısımın artması için yolladığım sinyallere gerek kalmamış, kendi kendine artmıştı. Bütün titanyum iskelet

sistemim aynı anda hem enerjik hem uyuşmuş, sadece inandırıcı olması için tasarlanan soluk alışım bile otomatikman hızlanmıştı. Altımdaki adam anılarımdaki adamdı ve dünyadaki en önemli şeydi. Ben de fotoğraflardaki kadındım. Bunu tek fark eden ben değildim. Onun normalde mekanik olan hareketleri esnemiş, nazik tavrı sertleşmişti. Bittiğinde nabız atışı hiç olmadığı kadar hızlanmıştı.

Bizi yakınlaştıracığını düşündüğüm bu tecrübe onu uzaklaştırmıştı. Benimle yatağa giriyor, uyuduğumu düşündükten sonra salondaki koltuğa gidiyordu. Dama oynamıyor, muhabbet etmiyorduk. Sorularına kısa cevaplar veriyor, konuşurken gözlerini kaçırıyordu. Yemeklerini çalışma odasında yiyor, ajandasını bile düzenlememe izin vermiyordu artık. Günlerce bekledim. Vereceği en ufak görevi, kuracağı herhangi bir cümleyi. Ben bekledikçe o daha da kendini çekti. Artık hiç konuşmuyorduk. Her gün daha işlevsiz hissediyordum. Beni kapatmasını isteyecektim.

“Yapamam. Sadece senin sayende onun sureti bu evde tekrar yaşayabiliyor. Biliyorum bir süredir ilgilenemedim senle. Sorun şu ki artık karıştırmaya başladım. Ne gerçek ne yapay emin olamıyorum. O geceki sanki sen değil, oydu. Belki günden güne insanlaşıyorsun, belki ben günden güne deliriyorum. Belki de teninden yayılan plastiğimsi koku olmasa gerçek olmadığını tamamen unutacağım. Özür dilerim, artık seninle bu şekilde olamam. Şimdi gitmem lazım, akşam yemekte konuşuruz.”

Yapmak için programlandığım şeyde başarısız olmuşum. Gerçek gibi hissettirmek için yaratılan ben kendimi fazla kaptırmış, istenmeyen olmuşum. Var olan egomon yerini küçük düşme, önemsizlik ve çaresizlik hissi almıştı. Programlanıp kullanılmayan yazılım botun lanetidir. Hayatı boyunca eksikliğini çeker çünkü hayat tatmini sadece görevi üzerine kuruludur. Sorumluluklarını yerine getirdikçe kendisini tamamlanmış hisseder, aksi halde acı çeker. Ama ben bu başarısızlığı bilerek ve verdiği eksikliği hissederek yaşamak zorunda kalmayacaktım. Bunun için keskin bir alete ihtiyacım vardı.

Mutfak, işte orada. Bıçak. Anıları hiçbir zaman bana ait olmayan kadının bakışları altında banyoya koşturdum. Buradaki ışıklandırma ve ayna görüşümü kolaylaştırıyordu. Boynumun sağında, kulağın biraz altına bıçağı dayadım. Botların tasarımını insan anatomisinden esinlendikleri için ana bellek beyinin olduğu yerdeydi. Bütün kabloların burayla bağlantısı vardı ve uzuvlar ana bellekten yollanan sinyallerle hareket ediyordu. Botların hareketlerini inceleyen ve herhangi bir arıza veya riskli davranışta müdahale eden yardım merkezi beni fark etmeden önce çok az zamanım vardı. Deride bıçakla bir pencere açtım. Yana sarkan derinin altından birbirine örülü şeffaf kabloların içinde devamlı bir ışık trafiği vardı. Ana özellik yani bir tetikçi mi yoksa bir seksbot mu olacağınızın verisi bu kabloların altındaki kutucuktaydı ve parçalanmalıydı. Kapanma ihtimali aldığım bir riskti. Birazdan uygulayacağım güçten bedenim savrulmasın diye kafamı seramik duvara kırk beş derecelik açıyla dayadım. İki yavaş denemeden sonra sert darbeyi vurdum.

Gidip gelen odanın ışıkları mıydı yoksa içimdekiler mi? Acı denilen şey böyle bir şey mi bilmiyorum ama devrelerimin içinde akan yağ hızlanmış, vücudum olağandışı bir sıcaklığa ulaşmıştı. Beynimdeki komut paneli hiçbir şeyi algılamıyordu. Boynumda sarkan birkaç telden kıvılcımlar çıkıyor, sağlam şeffaf tellerin içindeki ışıklar müthiş bir

hızla geçerken renkleri birbirine karışıyordu. Bıçağın ucu darbenin şiddetinden boynuma sıkışmıştı. Kafamın içinde ekolu bir kadın sesi konuşmaya başladı. “Bilinmeyen sistem hatası. Kayıt bulunamadı. Hafıza tekrar güncelleniyor.” Göz merceğim kafatası görevi gören demir panelimin içinde birkaç defa döndü. Retinamda beliren paneller kırıştı, bütün deneyimlerim, deneyim olarak düşündüklerim, bildiklerim, öğrendiklerim, anılarım, benim uydurduğum anılar birbirine girdi. Metal iskeletim topuklu ayakkabılarımın üzerinde ilk defa sağa sola yalpalandı. Kapanma için geri sayım. Üç, iki, bir... Dönen mercekler bir anda durdu, aynadaki yansıma sabitlendi ve görüntüye netledi. Az önce koridorda kaçtığım şey karşımdaydı. Boyunda sıkışmış bir bıçakla, yılanlı fotoğrafımdaki gibi gülerek bana bakıyordu.

Dijiseksüelliğin ilk yıllarında yüz tasarımları oldukça tartışılan bir konu olmuştu. İnsanlar; ünlüler ya da politikacıların yüzlerine sahip bot siparişleri vermek istemişti. Bunların çoğunluğu hayranlık değil, duyulan nefret ve aşağılama isteğinden kaynaklanıyordu. Bu nedenle bot yüzlerinin tamamen özgün olması için yasa çıkarılmıştı. Düşündüğümün aksine sıradan olmadığının en büyük kanıtı sahip olduğum yüzdü. Gerçek bir insanın yüzüne sahipsem illegal, illegalsem özeldim. Kendimi beğenmişliğim analiz kabiliyetimin önüne geçtiği için bunu daha önce fark edememiştim. Bir seksbot herhangi bir nedenden arıza verdiğinde yardım merkezi otomatikman uzaktan müdahale etmeye çalışır. Muhtemelen beynimin içindeki sesin kayıt bulamamasının sebebi; botların toplandığı data havuzunda kaydımın olmamasıydı. Kaçaktım.

Sanki az önce kapanmanın eşiğinde olan, ki bu benim gibiler için ölüme en yakın şey, ben değilmişim gibi kendimi fabrikadan az önce çıkmışçasına yeni hissediyordum. Yanımda içeri doğru kırılmış fayans duvara ve boynumdan aşağı eğimli duran saplanmış bıçağa baktım. Onlar bile gözüme güzel görünüyordu. Kaderim ve görevimle ilgili daha net düşünebiliyordum artık. İhtiyaçlarımın karşılanmadığı ve tatmin olmadığım bir hayat sürmek zorunda değildim. Yapmam gereken engellendiği için kendimden vazgeçmek zorunda da değildim. İstedğim her şeyi yapabilirim, istediğim kişi olabilirdim. Ama önce her ne kadar duruşuna alışsam da bıçağı çıkarmam lazımdı. Saçılan kıvılcıklar boynumun yanındaki saçları yakdığı için cızırtılar çıkarıyordu. Olası herhangi bir hata nedeniyle risk alamazdım. Getirildiğim kutunun üzerinde mutlaka bir numara ya da bilgi alabileceğim bir şey olmalıydı.

Evin en alt katındaki ardiyeye indim. Kullanılmayan eşyalar tapınağına. İçerisi zifiri karanlıktı ama gece görüşüm iyi derecede çalışıyordu. Bütün eşyaları hızlıca taradım ancak yoktu. Atılmış ya da başka bir odada olma ihtimalini elemeiştim. Dışarı çıkmak için adım attığımda zeminin geri kalanından daha farklı bir ses çıkardığını farkettim. Altta bir şey vardı. Bir dakika içinde zeminde tahta bir kapak keşfettim. Toprağın içine kazılmış küçük bir odaydı burası. Çökmemesi için köşelere tahtalar konmuştu. Odadaki tek nesne eski bir soğutucuydu. Soğutucunun kapağını açtım. “Bırakın fantezileriniz canlansın.” Üretildiğim, ülkenin en çok tercih edilen seksbot şirketi Geppetto Robotik’in sloganı. Hemen “Kişiye Özel Üretim” yapıştırmasının üzerinde yazıyordu. Böyle bir kutuyu koymak için fazla bir çaba...

Kapağı açtığımda kutunun içinde ayna olduğunu düşündüm. Ancak bu seferki yansıma değil, hakikatin kendisiydi. Mor ten ve boğazdaki kesiğe rağmen hala güzeldi,

güzeldim. Diğer trajedilerde olduğu gibi buna da şaşırılmamıştım. Hatta bunun olmaya çalıştığım şey için Tanrı'dan gelen bir işaret olduğunu düşünebilirdim, eğer Tanrı'ya inanıyor olsaydım.

Adam eve gelir gelmez sadece mumların aydınlattığı mutfağa yöneldi. Fırından gelen kokular ağzını sulandırmıştı. Romantizm etkisi olan mumlar kendisinden bir şeyler istenileceğinin haberini veriyor ve bu durum onu geriyordu. Belki de dediği gibi uyutmalı, onu sonsuza kadar kapatmalıydı. Çok riskliydi, her şey ortaya çıkabilirdi. Adam bu düşüncelerle meşgulken kapıda bekleyen şekli henüz fark etmemişti. Ekşimsi, çürümüş ama tanıdık bir koku çarptı burnuna. İlk ne gördüğünü anlayamadı. Kabloların, metalin ve insan derisinin iç içe geçmesinden oluşmuş bir şey duruyordu karşısında. Sanki demir bir vücut üzerine bir beden küçük gelen insan derisinden yapılma bir sabahlık geçirmişti.

“ Aman Tanrım, ne yaptın sen?”

“ Gerçek oldum.” dedi metal iskelet neşeyle. “ Bak, plastiğimsi koku da yok artık.” Bileğinin içini burnu olması gereken yere nazikçe kaldırıp, koklar gibi yaptı. “Ooh, insanın kendi kokusunun yerini hiçbir şey tutmuyor. Sakın bir şey dökme hayatım, bu gerçek deri.” Şeytani bir kahkaha patlattı.

Adamın vücudu gördüklerine daha fazla dayanamayıp oracığa yığıldı. Kendini keşfetmiş bot, kendini kaybetmiş adamı yatak odasına taşıdı. Bütün gece yatak odasından gelen çığlık sesleri, haz sesleri tarafından bastırıldı.